

[Hans Nielsen.]

disse Spørgsmaal, og hvis Navn er anset i juridiske Kredse. Og den Forklaring, han giver af kollektive Aftaler i den Forstand, de her nævnes, er meget, meget vidtgaende; og den er vist fuldstændig rigtig. En kollektiv Aftale eksisterer f. Eks., naar man danner en Arbejdsgiverforening, og en Række Arbejdsgiverforeninger melder sig ind deri; paa samme Maade modtager De samvirkende Fagforbund Indmeldelser fra en Række Organisationer. Alle disse kommer i Virkeligheden ind under den kollektive Aftale i den Forstand, her er Tale om, nemlig en Begrænsning af Arbejdsfriheden, idet Arbejdsgiverforeningens forskellige Organisationer er forpligtet til paa Kommando at lockoute deres Medlemmer; og paa samme Maade kan der indenfor De samvirkende Fagforbund erklæres Strejker, ogsaa udenfor det Fag, hvor der er Strid. Derved har man altsaa indskrænket Erhvervs- og Arbejdsfriheden, og som Følge deraf kommer den omtalte Bestemmelse til Anvendelse i Spørgsmaalet om selve Foreringsfriheden. Det indskrænkes naturligvis noget derved, at de Spørgsmaal, som sorterer under den faste Voldgiftsret, i en senere Paragraf undtages; men der er mange Forhold baade indenfor Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund, hvor den faste Voldgiftsret ikke anvendes, og i disse Tilfælde vil denne Lov altsaa kunne bringes i Anvendelse. Som Følge deraf er det en meget farlig Fortolkning, Juraen giver med Hensyn til dette Spørgsmaal om kollektive Aftaler.

Begrebet „kollektive Aftaler“, hvis Omfang man altsaa ikke er paa det rene med, bliver særlig ubehageligt, naar man tilføjer Ordet „utilbørligt“, thi det har ikke været muligt at faa nogen Forklaring paa, hvad man forstaar ved „utilbørligt“. Vi har i Udvalget spurgt Ministeren, men han trak paa Skulderen og saa, synes jeg, ikke begejstret ud, da han skulde besvare dette Spørgsmaal; men der er ganske vist saa mange Ting, der er ubehagelige for en Minister. Vi fik, som sagt, ikke nogen Forklaring af Ministeren, og vi kan være ganske overbevist om, at vi heller ikke faar noget Svar af den ærede Ordfører for Venstre (Knud Kristensen) eller af det ærede Medlem Hr. Pinstrup. Men naar der er nogle af de kollektive Aftaler, som begrænser den enkeltes Erhvervs- og Arbejdsfrihed, der er utilbørlige, maa der altsaa være andre, som er tilbørlige, og som altsaa ikke rammes af Loven. Dette bidrager til, at Folk vil være fuldstændig usikre med Hensyn til, hvad

de kan gøre og ikke gøre i dette Spørgsmaal, og det vil ikke være let at undgaa at blive fanget af denne Bestemmelse. Dertil kommer, at det i Bestemmelsen tilføjes, at saadanne utilbørlige kollektive Aftaler skal være uden Retsvirkning. Dette fører et helt nyt Moment ind, idet denne Paragraf derved bliver en Beskyttelse for dem, der vil løbe fra deres Ord, for alle dem, der vil lusse sig fra deres Forpligtelser, medens den fremhjælper de daarlige Kolleger og de daarlige Kammerater. Det vil, som der gøres opmærksom paa fra Organisationernes Side, have en uhyre skadelig Følge i Forretninglivet, at man ikke længere kan stole paa en Mands Ord, idet han pludselig en Dag med denne Lov i Haanden kan staa frem og sige: Ja, nu staar jeg ikke længere ved det; for dette her er i Virkeligheden en utilbørlig kollektiv Aftale, og nu løber jeg min Vej, saa sidder I andre i det, jeg er løst, jeg er fri, jeg vil ikke have mere med det hele Forhold at bestille. Enhver, som kender en Smule til Forretningsforhold og til Forhold mellem Arbejdsgivere indbyrdes og til Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, vil let indse, at det er vel egnet til at fremelske Anarki.

Den faste Voldgiftsret, som ogsaa er spurgt om § 1, gør da ogsaa opmærksom paa, at der slet ikke gives nogen Forklaring paa, hvad man forstaar ved kollektive Aftaler, og Loven, som den foreligger — siger den faste Voldgiftsret —, yder ikke Domstolene nogen virkelig Vejledning ved Afgørelsen af, om der skal tillægges Aftalen Retsvirkning. Det finder man Anledning til at fremhæve, da der her er Tale om meget indgribende Bestemmelser paa Felter og Omraader, for hvilke der hidtil ikke har været givet Lovbestemmelser. Den faste Voldgiftsret frygter ogsaa for, at Løfters og Aftalers forbindende Kraft vil gøre det i høj Grad betænkeligt at vedtage § 1. Den Opfattelse er den faste Voldgiftsret ikke ene om. Hvis ærede Medlemmer vil se efter i Betænkningen, vil de finde, at den selvsamme Opfattelse gør sig gældende hos en hel Række Organisationer, først og fremmest hos Grosserer-Societetet — jeg bliver nødsaget til at opholde mig et Øjeblik ved enkelte af de Udtalelser, der foreligger fra disse Organisationer, fordi de er saa karakteristiske for hele dette Forhold —, Grosserer-Societetet siger om dette Princip i § 1:

„Desuden vil man ikke undlade at fremhæve, at Handelslivets frie Udvikling bør hemmes saa lidt som muligt af legale Restriktioner, og i Forbindelse hermed